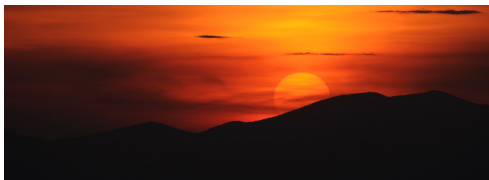

...διήγημα για την τύχη ενός Θεατρίνου. (μέρος πρώτο, από δύο)

Υπάρχουν κηδείες που δεν μπορώ να αποφύγω. Είναι των αγαπημένων μου προσώπων. Το ευτύχημα είναι, ότι οι εν ζωή αγαπημένοι μου είναι λίγοι. Το δυσάρεστο πως, κάποιοι είναι ηλικιακά μεγαλύτεροι. Έτσι, αν ισχύσουν οι βασικοί κανόνες της στατιστικής, θα τους αποχαιρετήσω. Από την άλλη, ποτέ δεν ξέρεις τι σου ξημερώνει και ένας θεωρούμενος ως πρόωρος, θάνατος, δεν είναι απίθανος.

Ούτως εχόντων των πραγμάτων, παραβρέθηκα κάτω από βαρύ ουρανό, ένα κρύο πρωινό του Φλεβάρη στο Α', για την εξόδιο ακολουθία και την ταφή, πολύ αγαπημένου μου προσώπου. Ένας από τους λόγους που αποφεύγω τις κηδείες είναι ότι αναπόφευκτα συναντάς ανθρώπους, μέσα από το κοινό κοινωνικό σύνολο με τον εκλιπόντα, που δεν συμπαθείς. Για να το κάνω πιο συγκεκριμένο, που αντιπαθείς. Που σου χαλάνε τη διάθεση, που σου θυμίζουν μόνον δυσάρεστα πράγματα.

Καθώς λοιπόν, με τα χέρια σταυρωμένα προσπαθούσα, για μια ακόμα φορά αποτυχημένα, να αποκωδικοποιήσω τα λόγια της εξοδίου, ένιωσα το κρύο από την ανοιχτή πόρτα της εκκλησίας και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα πέρασε από μπροστά μου ο Ευάγγελος. Δυσκολεύτηκα να τον γνωρίσω, καθώς τα γεράματα τον είχαν αλλάξει. Ήταν ακόμα χειρότερα από ότι θυμόμουν σε μια άλλη κηδεία, κάποια τέσσερα χρόνια νωρίτερα.

Πάει ένα τέταρτο του αιώνα, που έχουμε να αλλάξουμε κουβέντα. Χρονικό διάστημα μεγαλύτερο από το προηγούμενο, που κρατηθήκαμε χωρίς επικοινωνία, το οποίο ήταν μόλις

δεκαπέντε χρόνια. Μάλιστα. Θα την πω την ιστορία, με λίγα λόγια. Όχι, σαν εξόδιο ακολουθία.

Ο Ευάγγελος ήταν ηθοποιός. Καλός ηθοποιός. Πολύ του καταλογίζουν ότι έπαιζε μόνο συγκεκριμένα ρεπερτόρια, το οποίο δεν είναι λάθος. Μανιέρα μεν, καλός δε. Στα νιάτα του συγκινούσε. Είχε κάνει μάλιστα μια απόπειρα να την σπουδάσει την τέχνη. Είχε πάει γύρω στο '59, στην Ηνγκλαντέρα. Στο Old Vic, λέγεται, κατά Bristol μεριά. Για διάφορους λόγους δεν ολοκλήρωσε. Επέστρεψε, υπηρέτησε την πατρίδα και ξεκίνησε την ενήλικη ζωή και καριέρα του.

Έφερε έναν φρέσκο αέρα, ήταν εμφανής η προσπάθεια του να ξεχωρίσει. Συχνά προκαλούσε, δημιούργησε έτσι σχολή. Άρχισε να αποκτά πιστούς και φανατικούς θεατές, που πίστευαν στο ταλέντο του. Τέλειωνε η δεκαετία του '60, και έπιασε το σφυγμό. Μας άρεσε, εμάς των μικρότερων. Δε λέω. Ταυτόχρονα έγραφε και θεατρικά. Γρήγορα φάνηκε ότι η κυρίαρχη φιλοδοξία του, ήταν να ανεξαρτητοποιηθεί. Ένας μόνο τρόπος υπήρχε για αυτό. Να γίνει ο ίδιος θεατρικός επιχειρηματίας.

Έτσι θα τα έλεγχε όλα. Θα έπαιζε ότι, όπως, όποτε ήθελε. Θα ανέβαζε τα έργα που ήθελε, αλλά και αυτά που έγραφε, θα διάλεγε σκηνοθέτες, ηθοποιούς, περιοδείες, θα τον απογείωνε τον θίασό του. Με το που ξεκίνησε η δεκαετία του '70, έκανε το βήμα. Τολμηρό τότε είναι η αλήθεια, αλλά είχε κάποιες αβάντες. Τον βοήθησε το κοινό του, τον χορήγησαν λίγοι που τον πίστευαν, αλλά πάνω από όλα τον βοήθησε η σύζυξ, που εργάστηκε σκληρά για να προβάλει τα όμορφα, να κρύβει τα άσχημα, και κυρίως να απορροφά την αχαλίνωτη, αδικαιολόγητη πολλές φορές οργή του. Μια οργή που είχε αποκλειστικά στόχο τους ασθενέστερους. Στους άλλους, τους ισχυρότερους, τεμενάδες.

Περί της συζύγου η κουβέντα, όταν αργότερα είδα από κοντά και όταν άκουσα από κοντύτερα τι συνέβαινε, όλη εκείνη η ταπείνωση, οι φωνές μα και τα χειρότερα, μου 'ρχονταν για την περίπτωση της οι στίχοι «...καλύτερα να σ' έλεγαν Μαρία και να 'σουν ράφτρα μες στην Κοκκινιά κι όχι να ζεις μ' αυτή την κομπανία και να μην ξέρεις τ' άστρο του φονιά».

Περιέργως ταίριαζαν γάντι. Μετά σκέφτηκα, ότι δεν αποκλείεται όλα αυτά να ήταν ένα ακόμα περφόμιν. Και ο οίκτος μου για κείνους, έγινε μεγαλύτερος.

Είχε και λίγο μπλακ χιούμορ τότε η κατάσταση, διότι καθότι junta, το ρεπερτόριο του είχε κάτι απροσδιόριστα ελαφρούς, πολύ ελαφρούς, δήθεν αντιστασιακούς ρόλους, μα

ταυτόχρονα εργαζόταν στην καθεστωτική τι – βι. Από την μια διαμαρτυρόταν, τάχα, μα από την άλλη ήταν δημόσιος υπάλληλος και έβλεπε καθεστωτικούς υπουργούς δια την βελτίωσιν της Τέχνης.

Όπως και νάχει όμως, το γυαλί δεν τον κολάκευε. Το προσπάθησε και μετά από 20 χρόνια, στην ιδιωτική τηλεόραση, μα δεν του βγήκε του ανθρώπου. Το ομολογούσε κι ο ίδιος πως ήταν μέγα σφάλμα του, εκείνο το βήμα. Το σανίδι ήταν το στοιχείο του. Εκεί πάνω ήταν ασυναγώνιστος. Δημιούργησε σχολή. Όλοι οι πιτσιρικάδες ήθελαν να ανέβουν μαζί του στη σκηνή, να μάθουν την Τέχνη, να πάρουν λίγο από το μπόι του, να μυρίσουν τον εκλεκτό καπνό της πίπας του, να νιώσουν τμήμα της σοφίας του.

Καθώς μεγάλωνε και άκληρος παρέμενε, το γιατί σκούρα ιστορία αυτή και αβάσταχτη, φρόντιζε να παροτρύνει τους δελφίνους με το δόλωμα της κληρονομικής διαδοχής. Σε κάθε επίπεδο. Κι επειδή όπως είπαμε ήταν καλός ηθοποιός, είχε αποτέλεσμα. Τσιμπούσαν το δόλωμα και ο ψαράς δεν το ανέβαζε. Το πήγαινε συρτή καμιά 10ετία. Όλοι, έτσι, ήταν χάπυδες. Ήταν μια έντεχνα κατασκευασμένη πυραμίδα υποσχέσεων και φιλοδοξιών.

Παράλληλα είχε προωθήσει τον μύθο της τόλμης. Και όλοι τον είχαν εμπεδώσει. Πως ήταν παλικάρι και λιοντάρι. Πως δεν δισταζε προ ουδενός. Αυτό στη βιτρίνα. Κι όμως, στο βάθος κήπος, δεν θυμάμαι άνθρωπο τόσο άτολμο, που όμως σχεδόν όλοι θεωρούσαν τολμηρότατο. Αυτό κι αν δεν ήταν επιτυχία.

Αρχές του τρέχοντα αιώνα, ο Ευάγγελος, άγγιξε επιτέλους, τη γη της «Ευαγγελίας» του. Η επιχείρηση πήγαινε φυσέκι. Κάθε παράσταση ήταν σολντ άουτ. Χορηγοί ουρά περίμεναν. Είχε ανοίξει και άλλες αίθουσες. Περιοδείες στην επαρχία, στο εξωτερικό. Γκραν σουξέ. Και αυτός πρώτη φίρμα. Το μεγάλο όνομα στην κεντρική σκηνή. Τα είχε όλα. Μα κάποιοι θυμούνται ότι μπερδευε την παράσταση με τη ζωή. Έμπαινε στο καμαρίνι του, κουτσαίνοντας με το δεξί, έβγαινε κουτσαίνοντας με το αριστερό. Ζούσε παίζοντας ρόλους. Δεν έπαιζε ρόλους για να ζει.

Λίγο αργότερα στην κορύφωση πάνω της οικονομικής επιτυχίας, όλο τούτο το λαμπρό οικοδόμημα άρχισε τους τριγμούς. Τον προδώσαν λέει, οι μανατζαρέοι. Αυτοί οι φρικτοί γιάπηδες. Τον κατέστρεψαν κατά πως έλεγε. Μυρίστηκαν αίμα και γονάτισαν το πελώριο, έργο ζωής του. Αναγκάστηκε να πουλήσει τον θίασο, αλλά και τα ιδιόκτητα, πολυτελή, ντουβάρια όπου τον έδραζε, ώστε να καλύψει χρέη. Χρέη που είχαν δημιουργήσει αυτοί οι ...αλήτες, οι μανατζαρέοι κατά πως ακόμα λέει. Μεσολάβησε ένα χρονικό διάστημα όπου

κάπως επέπλευσε με την βοήθεια κάποιων, που καθόλου δεν χώνευε.

Διότι έπρεπε, λέει, να αλλάξει το ρεπερτόριο, να τους κάνει τις χάρες. Να παίζει τις δικές τους επιλογές. Όχι τα δικά του τα ξεχωριστά, τα εξαισία, αλλά τα άλλα, τα κατάπτυστα, τα λαϊφσταϊλάδικα και τις επιθεωρήσεις. Λες κι όταν ο ίδιος είχε τα κουμάντα ανέβαζε μοναχά Μπρεχτ, Μπέκετ και Τζούς. Και μη γελιέστε από τη βιτρίνα. Στα παρασκήνια ήταν όλα Δελφινάριο. Η τρέλα τον είχε τυφλώσει ολοκληρωτικά. Σχεδόν σαράντα χρόνια θιασάρχης δεν νοούσε τίποτα πια. Ντιπ λέμε.

Όταν όμως, αδίκησε τα «παιδιά του», τότε κατάλαβαν όλοι πως ποτέ δεν αγάπησε την Τέχνη. Υπήρχε και η αντίληψη ότι δεν αγάπησε οτιδήποτε. Χρησιμοποίησε τα πάντα, ακόμα και τη σύζυξ, που λέγαμε, για να αποκτήσει χρήμα και εξουσία, για να γίνει αναγνωρίσιμος. Και όταν φάνηκε να τα καταφέρνει, τα έχασε όλα. Ίσως διότι δεν άξιζε τίποτα. Ίσως διότι δεν έφτασε εκεί που ήθελε. Να κουμαντάρει τον τόπο, τον πλανήτη, τον Γαλαξία.

...σε 48 ώρες, μέρος βού & τελευταίον